

персоналу та пов'язані з нею витрати, а й капітальні витрати на споруди та спеціальне обладнання для їх виконання. Набагато менше, ніж на виконання внутрішніх НДР, використано коштів для придбання зовнішніх НДР, що стратегічно може бути краще для тих підприємств, які підтримують виконання власних НДР [1,2].

Рівень розвитку наукоємних виробництв залежить не лише від обсягу вкладених в нього коштів, але й від рівня технологій, що впроваджуються. За даними, що були наведені раніше можна зробити висновок, що більшість підприємств прагне впроваджувати нові технології та ідеї, збереження поточних темпів розвитку цього процесу та розробка комплексу заходів для його поживлення-одна з задач, що стоїть перед державою. Отже доцільно за допомогою прогнозу визначити майбутні обсяги впроваджених технологій.

Список літератури: 1. Будюк Ю. Стратегія реалізації державної політики по залученню іноземних інвестицій в економіку України : монографія / Ю. Будюк. – К. : Вид-во "Фенікс", 2009. – 111 с.; 2. Гесць В.М., Семиноженко В.П. Інноваційні перспективи України. – Харків : Константа, 2006. – 272 с.; 3. Державний комітет статистики України – Електронний ресурс – Режим доступу - <http://www.ukrstat.gov.ua>.

Н.І. Климова, канд. екон. наук, доцент кафедри економічної теорії Харківського інституту банківської справи Університету банківської справи Національного банку України

ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ МОТИВАЦІЙ ВИРОБНИЧОГО ІНВЕСТУВАННЯ ВІТЧИЗНЯНИХ КОРПОРАЦІЙ, ЯК ЧИННИК ЕКОНОМІЧНОЇ СТАБІЛЬНОСТІ

Успішне розв'язання фінансових проблем управління корпораціями України значною мірою визначається рівнем і діапазоном їх інвестиційної активності і діяльності. Наслідком економічної кризи в Україні стало значне скорочення інвестиційної діяльності підприємств, що спричинило суттєве зменшення обсягу капітальних вкладень у національну економіку, зростання фізичного й морального зносу діючих основних фондів. Тому першочерговим

завданням модернізації економіки України є формування сприятливого інвестиційного клімату, залучення зовнішніх і внутрішніх джерел інвестиційних ресурсів. В цьому зв'язку, дослідження системи мотивацій виробничого інвестування, шляхів їх реалізації, принципів та механізмів інвестиційної політики вітчизняних корпорацій є проблемою актуальною.

Широке коло питань, пов'язаних з формуванням та реалізацією інвестиційної політики підприємства, знайшло своє відображення у працях вітчизняних і зарубіжних учених та фахівців: І. Ансоффа, І.О. Бланка, Г. Бірмана, А.М.Богатирьова, Брейлі Р, Брігхема, В.В. Коссова, Б. Карлофа, У. Кінга, Д. Кліланда, П.Массе, А.Р. Стерлінга, А.А. Томпсона, А. Дж. Стрікленда, В.Д. Шапіро, Н.М. Гуляєвої, А.А.Пересади, Д. Черваньова, А.Д. Шеремета та ін.

Проте існує низка актуальних проблем у цій сфері, яка потребує подальшого глибокого осмислення та вирішення.

Метою даного дослідження є узагальнення та удосконалення існуючих підходів щодо формування мотивацій виробничого інвестування вітчизняних корпорацій і розробка на цій основі інвестиційної стратегії корпорації, реалізація якої забезпечить максимальне підвищення її фінансової стійкості .

Основною проблемою, яка обумовлює необхідність поживлення інвестиційної діяльності в акціонерних товариствах є незадовільний стан основних фондів підприємств, невисокі темпи оновлення виробничого потенціалу в останні роки ще більше уповільнились, коефіцієнт вибуття обладнання в 4-5 разів нижчий, ніж у промислово-розвинутих країнах. В результаті зростає знос основних виробничих фондів, особливо негативне їх старіння в машинобудуванні, хімії, металургії, нафтохімії, галузях, що визначають темпи науково-технічного прогресу.

Окрім зазначених моментів, необхідно врахувати значне якісне відставання вітчизняних технологій від світових аналогів. В Україні набагато менша глибина переробки нафти, питома вага прогресивних методів виплавки

сталі. Таким чином, модернізація вітчизняного виробництва неможлива без зростання інвестиційної активності.

Всі напрями і форми інвестиційної діяльності корпорацій здійснюються за рахунок інвестиційних ресурсів. Формування стратегії інвестиційних ресурсів є важливим складовим елементом фінансової стратегії корпорації. Розробка такої стратегії дозволяє забезпечити безперервну інвестиційну діяльність, ефективне використання власних фінансових коштів і фінансову стійкість у довгостроковій перспективі.

При виборі джерел інвестування корпорацій фінансовим службам необхідно: визначити потреби в короткостроковому і довгостроковому капіталі, зробити аналіз можливих змін у структурі активів і капіталу, використати максимально ефективно власні й позикові кошти, забезпечити стабільну платоспроможність і фінансову стійкість, зменшити витрати по фінансуванню виробничої діяльності [3].

Характеризуючи систему мотивацій виробничого інвестування акціонерних компаній слід відзначити, що значна частина капіталу генерується самим підприємством за рахунок амортизаційних відрахувань, решта поступає за рахунок емісії цінних паперів під конкретні інвестиційні програми й проекти, залучення ресурсів інвестиційних фондів, страхових компаній, комерційних банків, нестандартних методів фінансування інвестиційної діяльності. Слід зауважити, що при визначенні оптимальної структури формування джерел виробничого інвестування необхідно враховувати вимоги платоспроможності та фінансової стійкості корпорації. В міжнародній практиці оптимальним вважається, що за рахунок позикових коштів може бути профінансовано біля 50% загальних потреб компанії у фінансових ресурсах [4].

Таким чином, формування системи мотивацій виробничого інвестування забезпечить єдиний комплексний вплив на інвестиційну діяльність вітчизняних корпорацій і дозволить їм значно підвищити свою інвестиційну привабливість і фінансову стійкість.

Список літератури: 1. *Ван Хорн Дж.* Основы управления финансами: Пер. с англ. Гл. ред. серии Я.В. Соколов. – М.: Финансы и статистика, 2001. – 880 с. 2. *Бланк І.О.* Інвестиційний менеджмент: Підручник/ *І.О.Бланк, Н.М.Гуляєва.-К.:* Київ.нац.торг.-екон. ун-т,2003.-398 с. 3. <http://www.finance.org.ua> 4. <http://www.vuzlib.net/>

С.Є. Лошакова, старший викладач, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ВРАХУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РИЗИКУ В ІННОВАЦІЙНОМУ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

Суть та значення інноваційного ризику полягає в наявності багатьох аспектів цього явища, а також практично повним його ігноруванням у чинному законодавстві, досить обмеженим застосуванням у реальній економічній практиці й управлінській діяльності. Функціонуванню й розвитку багатьох економічних процесів властиві елементи невизначеності, але в інноваційному розвитку підприємств вони найбільш впливові. Через це виникають ризикові ситуації, які не мають однозначного рішення.

Ризикова ситуація при розробці та впровадженні інновацій на підприємствах пов'язана зі статистичними процесами, її можуть супроводжувати одночасно три умови:

- наявність невизначеності;
- наявність альтернативи - необхідність вибору між двома або декількома можливостями, які виключають одна іншу;
- можливість оцінити ймовірність реалізації кожної з можливостей, які вибираються.

Можна виділити кілька модифікацій інноваційного ризику:

- вибір робиться при наявності альтернативних варіантів інновацій на підставі об'єктивних оцінок імовірності одержання очікуваного результату;
- інноваційне рішення приймається відповідно до суб'єктивних оцінок зазначеної ймовірності;
- беруться до уваги як об'єктивні, так і суб'єктивні оцінки інновації.